

Ministerul Finanțelor Publice

Agenția Națională de Administrare Fiscală
Direcția Generală a Finanțelor Publice a
județului Suceava
Biroul Soluționare Contestații

Str. Vasile Bumbac nr.7
Suceava
Tel : 0230 521 358 int 614
Fax : 0230 215 087

DECIZIA NR. 88

din _____13.07.2010_

privind soluționarea contestației formulate de

.....,

din localitatea Vatra Moldoviței, nr., județul Suceava,
înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava
sub nr.

Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava a fost sesizată de Activitatea de Inspecție Fiscală prin adresa nr., înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava sub nr., asupra contestației formulate de, cu sediul în localitatea Vatra Moldoviței, nr., județul Suceava.

..... contestă măsurile stabilite prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală, înregistrată la Activitatea de Control Fiscal sub nr., privind suma totală contestată de, reprezentând:

- – TVA;
- – majorări de întârziere TVA.

Societatea contestă și Decizia privind nemodificarea bazei de impunere nr. emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală și înregistrată la Activitatea de Control Fiscal sub nr. și Decizia privind măsurile asiguratorii nr.

Contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art. 207 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 205 și 209 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava este învestită să se pronunțe asupra contestației.

I. contestă Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., privind suma totală de, din care – TVA, și – majorări de întârziere TVA, precum și Decizia privind nemodificarea bazei de impunere nr. emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală și înregistrată la Activitatea de Control Fiscal sub nr. și Decizia privind măsurile asiguratorii nr.

În contestația formulată, petenta afirmă că a fost verificată privind perioada 01.01.2007-31.03.2010. În urma controlului s-au întocmit cele trei decizii contestate a căror anulare o solicită.

Petenta motivează că atât constatările efectuate de către inspectori, cât și actele normative aplicabile nu sunt în concordanță cu prevederile legale și astfel, pentru perioada octombrie 2007 – martie 2010 TVA datorată nu este cea calculată de către inspectorii fiscali, ci este mult mai mică, fiind în cuantum de

Contestatoarea precizează că nu s-a ținut cont de faptul că din aceste sume, societatea avea dreptul să deducă o parte sau totalitatea lor. Susține că la calcularea sumelor nu s-a avut în vedere faptul că legislația fiscală a suferit modificări succesive care sunt incidente. Precizează că inspectorii au avut în vedere doar ultimele modificări legislative, nu și cele aplicabile la data la care avea obligația colectării sau deductibilității TVA.

Afirmă că s-a încălcat un principiu fundamental al dreptului, acela că legea civilă nu retroactivează. Susține că nu se poate aplica o lege modificată în 2009 unei situații din 2008.

Contestatoarea precizează că din sumele stabilite de către organul de inspecție, aceasta avea dreptul de a deduce o parte din acestea, aferentă bunurilor aflate în stoc și serviciilor neutilizate, a activelor corporale fixe, inclusiv cele în curs de execuție, aflate în proprietate, achizițiilor de bunuri și servicii la data la care ar fi fost înregistrată în scop de taxă.

Consideră astfel că inspectorii nu au ținut cont de sume, ei având în vedere doar impozitul pe venit din salarii, impozitul pe dividende, contribuția individuală și a angajatorului la asigurări sociale, la fondul de sănătate, șomaj, garantare a creanțelor salariale, accidente de muncă și boli profesionale. Precizează că pentru toată această perioadă, respectiv octombrie 2007 – martie 2010, nu s-au avut în vedere și celelalte cheltuieli deductibile la care avea dreptul conform prevederilor legale.

În urma recalculării de către societate a TVA aferentă perioadei octombrie 2007 – martie 2010, anexată la prezenta contestație, a rezultat următoarea situație:

- venituri semestriale =
- TVA colectat = lei;
- Bază de calcul TVA deductibil =
- TVA deductibil = lei;
- TVA de plată =
- Majorări de întârziere = lei.

Conform acestui calcul efectuat de societate, petenta concluzionează că rezultă în mod cert că suma datorată de aceasta este de, iar majorările în cuantum de, rezultând un total de și nu cum au calculat inspectorii fiscali, luând în considerare doar anumite sume de bani și nu toate sumele deductibile la care avea dreptul.

Consideră astfel că modul de calcul a fost tendențios și profund injust și drept urmare, solicită recalcularea sumelor, ținând cont și de toate cheltuielile deductibile.

Anexează la contestație copii după balanțele de verificare aferente trim. IV 2007, trim. I-IV 2008, trim. I-IV 2009, trim. 2010.

În concluzie, solicită anularea actelor contestate și recalcularea sumelor stabilite în sarcina sa, ținând cont de modificările succesive ale legislației fiscale.

II. Prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., s-a stabilit în sarcina suma totală de plată de, din care petenta contestă suma de, reprezentând TVA și majorări de întârziere TVA.

În urma controlului efectuat la, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea s-a înregistrat cu întârziere în scopuri de TVA, respectiv la data de 01.05.2010, ca urmare a depășirii plafonului la data de 31.08.2007.

Conform balanței de verificare întocmită la data de 31.08.2007, petenta a înregistrat o cifră de afaceri în sumă de, depășind plafonul de 35.000 EURO (..... lei) prevăzut de lege. Organele de control fiscal au considerat că societatea avea obligația înregistrării în scopuri de TVA la organul fiscal în termen de 10 zile de la sfârșitul lunii în care a atins sau a depășit acest plafon (35.000 EURO), în cazul de față, în luna octombrie 2007.

Astfel, organele fiscale au calculat TVA pe care societatea avea obligația să o colecteze dacă ar fi fost înregistrată normal în scopuri de taxă pe perioada octombrie 2007-martie 2010, TVA fiind în sumă de, aferentă veniturilor în sumă de, iar pentru neachitarea în termen a TVA au calculat majorări de întârziere în sumă de

Prin Decizia privind nemodificarea bazei de impunere nr. emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală și înregistrată la Activitatea de Control Fiscal sub nr., pentru impozitul pe profit datorat de persoane juridice române, contribuția la asigurări sociale, contribuția de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale datorată de angajator, contribuția pentru șomaj, contribuția angajatorilor la fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale, contribuția pentru asigurări de sănătate, impozitul pe veniturile din salarii și asimilate salariilor și pentru impozitul pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice, nu s-a modificat baza de impunere în perioada verificată, respectiv 01.01.2007 – 31.03.2010.

Prin Decizia privind măsurile asiguratorii nr., întocmită de Activitatea de Inspecție Fiscală, organele de inspecție fiscală au dispus societății măsura de sechestrul asigurator asupra bunurilor, întrucât s-a constatat existența

pericolului ca debitorul să se sustragă de la urmărire sau să își ascundă sau ori să își risipească patrimoniul.

III. Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei și având în vedere motivațiile petentei, în raport cu actele normative în vigoare pentru perioada verificată, s-au reținut următoarele:

1. Referitor la suma contestată de, reprezentând TVA, stabilită suplimentar prin Decizia de impunere nr., cauza supusă soluționării este dacă datorează această sumă, în condițiile în care, pe de o parte, în urma verificărilor efectuate, organele de control au constatat că, potrivit balanței de verificare întocmită la data de 30.11.2008, societatea a depășit plafonul de TVA și avea obligația de a solicita înregistrarea în scopuri de TVA și au calculat și stabilit suplimentar în sarcina societății TVA pe care petenta trebuia să o colecteze, iar pe de altă parte, societatea solicită dreptul la deducerea TVA aferentă cheltuielilor efectuate în perioada de calcul.

În fapt, în urma controlului efectuat la, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea s-a înregistrat cu întârziere în scopuri de TVA, respectiv la data de 01.05.2010, ca urmare a depășirii plafonului la data de 31.08.2007.

Conform balanței de verificare întocmită la data de 31.08.2007, petenta a înregistrat o cifră de afaceri în sumă de, depășind plafonul de 35.000 EURO (..... lei) prevăzut de lege. Organele de control fiscal au considerat că societatea avea obligația înregistrării în scopuri de TVA la organul fiscal în termen de 10 zile de la sfârșitul lunii în care a atins sau a depășit acest plafon (35.000 EURO), în cazul de față, în luna octombrie 2007.

Astfel, organele fiscale au calculat TVA pe care societatea avea obligația să o colecteze dacă ar fi fost înregistrată normal în scopuri de taxă pe perioada octombrie 2007-martie 2010, TVA fiind în sumă de, aferentă veniturilor în sumă de

Contestatoarea susține că din sumele stabilite de către organul de inspecție, aceasta avea dreptul de a deduce o parte din acestea, aferentă bunurilor aflate în stoc și serviciilor neutilizate, a activelor corporale fixe, inclusiv cele în curs de execuție, aflate în proprietate, achizițiilor de bunuri și servicii la data la care ar fi fost înregistrată în scop de taxă.

Consideră astfel că inspectorii nu au ținut cont de aceste sume și că au aplicat doar ultimele modificări legislative, și nu cele aplicabile la data la care avea obligația colectării și deducerii TVA.

În drept, în speță sunt aplicabile prevederile:

- **Art. 152** din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal, cu modificările și completările ulterioare:

ART. 152

“(1) Persoana impozabilă stabilită în România conform art. 125¹ alin. (2) lit. a), a cărei cifră de afaceri anuală, declarată sau realizată, este inferioară plafonului de 35.000 euro, al cărui echivalent în lei se stabilește la cursul de schimb comunicat de Banca Națională a României la data aderării și se rotunjește la următoarea mie, poate solicita scutirea de taxă, numită în continuare regim special de scutire, pentru operațiunile prevăzute la art. 126 alin. (1), cu excepția livrărilor intracomunitare de mijloace de transport noi, scutite conform art. 143 alin. (2) lit. b).

(2) Cifra de afaceri care servește drept referință pentru aplicarea alin. (1) este constituită din valoarea totală a livrărilor de bunuri și a prestărilor de servicii efectuate de persoana impozabilă în cursul unui an calendaristic, care ar fi taxabile dacă nu ar fi desfășurate de o mică întreprindere, operațiunile rezultate din activități economice pentru care locul livrării/prestării se consideră ca fiind în străinătate, dacă taxa ar fi deductibilă, în cazul în care aceste operațiuni ar fi fost realizate în România conform art. 145 alin. (2) lit. b), operațiunile scutite cu drept de deducere și cele scutite fără drept de deducere, prevăzute la art. 141 alin. (2) lit. a), b), e) și f), dacă acestea nu sunt accesorii activității principale, cu excepția următoarelor:

a) livrările de active fixe corporale sau necorporale, astfel cum sunt definite la art. 125¹ alin. (1) pct. 3, efectuate de persoana impozabilă;

b) livrările intracomunitare de mijloace de transport noi, scutite conform art. 143 alin. (2) lit. b).

[...]

(6) Persoana impozabilă care aplică regimul special de scutire și a cărei cifră de afaceri, prevăzută la alin. (2), este mai mare sau egală cu plafonul de scutire în decursul unui an calendaristic, trebuie să solicite înregistrarea în scopuri de TVA, conform art. 153, în termen de 10 zile de la data atingerii sau depășirii plafonului. Data atingerii sau depășirii plafonului se consideră a fi prima zi a lunii calendaristice următoare celei în care plafonul a fost atins sau depășit. Regimul special de scutire se aplică până la data înregistrării în scopuri de TVA, conform art. 153. Dacă persoana impozabilă respectivă nu solicită sau solicită înregistrarea cu întârziere, organele fiscale competente au dreptul să stabilească obligații privind taxa de plată și accesoriile aferente, de la data la care ar fi trebuit să fie înregistrat în scopuri de taxă, conform art. 153.

(7) După atingerea sau depășirea plafonului de scutire sau după exercitarea opțiunii prevăzute la alin. (3), persoana impozabilă nu mai poate aplica din nou regimul special de scutire, chiar dacă ulterior realizează o cifră de afaceri anuală inferioară plafonului de scutire.

[...]

(9) Prin norme se stabilesc regulile de înregistrare și ajustările de efectuat în cazul modificării regimului de taxă”.

Din acest text de lege rezultă că persoanele impozabile care aplică regimul special de scutire și care înregistrează o cifră de afaceri mai mare sau egală cu plafonul de scutire în decursul unui an calendaristic, în cazul de față o cifră de afaceri mai mare sau egală cu plafonul de 35.000 EURO, au obligația de a solicita înregistrarea lor în scopuri de TVA și acest fapt trebuie să se realizeze în termen de 10 zile de la data atingerii sau depășirii plafonului.

Data atingerii sau depășirii plafonului este prima zi a lunii calendaristice următoare celei în care plafonul a fost atins sau depășit, iar regimul special de scutire se aplică până la data la care persoana impozabilă se înregistrează în scopuri de TVA.

De asemenea, dacă acel contribuabil nu respectă aceste prevederi legale și nu solicită sau solicită cu întârziere înregistrarea sa ca plătitor de TVA, atunci organele fiscale competente au obligația de a stabili obligații privind taxa de plată și accesoriile aferente, de la data la care ar fi trebuit să fie înregistrat în scopuri de taxă.

- Cu privire la aplicarea prevederilor **art. 152 mai sus citat, la pct. 62** din normele de aplicare a Codului fiscal, aprobate prin Hotărârea Nr. 44 din 22 ianuarie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, se stipulează:

„Norme metodologice:

62. (1) Persoanele care aplică regimul special de scutire, conform art. 152 din Codul fiscal, au obligația să țină evidența livrărilor de bunuri și a prestațiilor de servicii care ar fi taxabile dacă nu ar fi realizate de o mică întreprindere, cu ajutorul jurnalului pentru vânzări, precum și evidența bunurilor și a serviciilor taxabile achiziționate, cu ajutorul jurnalului pentru cumpărări.

(2) În cazul în care persoana impozabilă a atins sau a depășit plafonul de scutire și nu a solicitat înregistrarea conform prevederilor art. 152 alin. (6) din Codul fiscal, organele fiscale competente vor proceda după cum urmează:

a) în cazul în care nerespectarea prevederilor legale este identificată de organele de inspecție fiscală înainte de înregistrarea persoanei impozabile în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, acestea vor solicita plata taxei pe care persoana impozabilă ar fi trebuit să o colecteze dacă ar fi fost înregistrată normal în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal, pe perioada cuprinsă între data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat în termenul prevăzut de lege înregistrarea și data identificării nerespectării prevederilor legale. Totodată, organele fiscale competente vor înregistra din oficiu aceste persoane în scopuri de taxă. Prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală se va stabili data de la care persoanele respective vor fi înregistrate în scopuri de taxă;

b) în cazul în care nerespectarea prevederilor legale este identificată după înregistrarea persoanei impozabile în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, organele de control vor solicita plata taxei pe care persoana impozabilă ar fi trebuit să o colecteze dacă ar fi fost înregistrată normal în

scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal, pe perioada cuprinsă între data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege și data la care a fost înregistrată.

(3) După determinarea taxei de plată conform alin. (2), organele fiscale competente vor stabili obligațiile fiscale accesorii aferente conform prevederilor legale în vigoare.

(4) Persoanele impozabile care nu au solicitat înregistrarea în scopuri de TVA în termenul prevăzut de lege, indiferent dacă au făcut sau nu obiectul controlului organelor fiscale competente, au dreptul să ajusteze în primul decont depus după înregistrare sau, după caz, într-un decont ulterior, în condițiile prevăzute la art. 145 - 149 din Codul fiscal:

a) taxa deductibilă aferentă bunurilor aflate în stoc și serviciilor neutilizate la data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege;

b) taxa deductibilă aferentă activelor corporale fixe, inclusiv celor aflate în curs de executie, aflate în proprietatea sa la data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege, cu condiția, în cazul bunurilor de capital, ca perioada de ajustare a deducerii, prevăzută la art. 149 alin. (2) din Codul fiscal, să nu fi expirat;

c) taxa deductibilă aferentă achizițiilor de bunuri și servicii efectuate în perioada cuprinsă între data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat în termenul prevăzut de lege înregistrarea și data la care a fost înregistrată.

(5) Pentru ajustarea taxei prevăzută la alin. (4), persoana impozabilă trebuie să îndeplinească condițiile și formalitățile prevăzute la art. 145 - 149 din Codul fiscal. Prin excepție de la prevederile art. 155 alin. (5) din Codul fiscal, factura pentru achiziții de bunuri/servicii efectuate înainte de înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile nu trebuie să conțină mențiunea referitoare la codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit persoanei impozabile conform art. 153 din Codul fiscal.

(6) Persoanele impozabile care au aplicat regimul special pentru mici întreprinderi prevăzut la art. 152 din Codul fiscal și care au fost înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 alin. (1) lit. b) sau c) din Codul fiscal, dacă ulterior înregistrării realizează numai operațiuni fără drept de deducere, vor solicita scoaterea din evidență conform art. 153 alin. (11) din Codul fiscal. Dacă, ulterior scoaterii din evidență, aceste persoane impozabile vor realiza operațiuni care dau drept de deducere a taxei, vor aplica prevederile art. 152 din Codul fiscal”.

Rezultă din aceste prevederi legale faptul că, în cazul în care se constată de către organele fiscale competente că un contribuabil a depășit plafonul de scutire, constatare făcută înainte ca acesta să se înregistreze în scopuri de TVA, atunci organele fiscale vor solicita plata taxei pe care persoana impozabilă ar fi trebuit să o

colecteze dacă ar fi fost înregistrată normal în scopuri de taxă. Plata taxei este solicitată pe perioada cuprinsă între data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat în termenul prevăzut de lege înregistrarea și data identificării nerespectării prevederilor legale.

De asemenea, în situația în care se constată nerespectarea prevederilor legale după înregistrarea persoanei impozabile în scopuri de TVA, atunci organele fiscale competente vor solicita plata taxei pe care persoana impozabilă ar fi trebuit să o colecteze dacă ar fi fost înregistrată normal în scopuri de taxă și se calculează pentru perioada cuprinsă între data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat în termenul prevăzut de lege înregistrarea și data la care a fost înregistrată.

De asemenea, persoana impozabilă are dreptul de a-și deduce TVA aferentă bunurilor aflate în stoc și serviciilor neutilizate în momentul trecerii la regimul normal de taxare, TVA aferentă bunurilor de capital definite la art. 149 alin. (1) din Codul fiscal, aflate încă în folosință, precum și TVA aferentă achizițiilor de bunuri și servicii efectuate în perioada cuprinsă între data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat în termenul prevăzut de lege înregistrarea și data la care a fost înregistrată. Această ajustare se face în primul decont depus după înregistrarea sa în scopuri de TVA sau, după caz, într-un decont ulterior, în condițiile prevăzute la art. 145 - 149 din Codul fiscal.

- În ceea ce privește înregistrarea persoanelor impozabile în scopuri de TVA, la **art. 153** din Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, se precizează că:

ART. 153

“Înregistrarea persoanelor impozabile în scopuri de TVA

(1) Persoana impozabilă care are sediul activității economice în România și realizează sau intenționează să realizeze o activitate economică ce implică operațiuni taxabile și/sau scutite de taxa pe valoarea adăugată cu drept de deducere trebuie să solicite înregistrarea în scopuri de TVA la organul fiscal competent, denumită în continuare înregistrare normală în scopuri de taxă, după cum urmează:

[...]

b) dacă în cursul unui an calendaristic atinge sau depășește plafonul de scutire prevăzut la art. 152 alin. (1), în termen de 10 zile de la sfârșitul lunii în care a atins sau depășit acest plafon;

[...]

(7) Organele fiscale competente vor înregistra în scopuri de TVA, conform prezentului articol, toate persoanele care, în conformitate cu prevederile prezentului titlu, sunt obligate să solicite înregistrarea, conform alin. (1), (2), (4) sau (5).

(8) În cazul în care o persoană este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA, în conformitate cu prevederile alin. (1), (2), (4) sau (5), și nu

solicită înregistrarea, organele fiscale competente vor înregistra persoana respectivă din oficiu.

[...]”.

- Referitor la aplicarea prevederilor **art. 153** mai sus citat, la **pct. 66 alin. 1** din Normele de aplicare a codului fiscal, modificat, se menționează:

“Norme metodologice:

66. (1) În cazul în care o persoană este obligată să solicite înregistrarea în condițiile art. 153 alin. (1), (2), (4) sau (5) din Codul fiscal, înregistrarea respectivei persoane se va considera valabilă începând cu:

[...]

c) prima zi a lunii următoare celei în care persoana impozabilă solicită înregistrarea în cazurile prevăzute la art. 153 alin. (1) lit. b) și, după caz, la alin. (2) din Codul fiscal;

[...]

(14) Organele fiscale competente vor înregistra din oficiu persoanele impozabile obligate să se înregistreze în scopuri de TVA, în conformitate cu prevederile art. 153 alin. (1), (2), (4) sau (5), și care nu solicită înregistrarea, indiferent dacă sunt persoane care au sediul activității economice în România, un sediu fix în România sau sunt nestabilite în România”.

Aceste texte de lege prevăd faptul că, în situația în care persoana impozabilă este stabilită în România și desfășoară sau are intenția de a desfășura o activitate economică ce implică operațiuni taxabile și/sau scutite de taxa pe valoarea adăugată cu drept de deducere, iar în cursul unui an calendaristic atinge sau depășește plafonul de scutire prevăzut la art. 152 alin. (1), deci plafonul de 35.000 EURO, **are obligația de a solicita înregistrarea în scopuri de TVA la organul fiscal competent**, în termen de 10 zile de la sfârșitul lunii în care a atins sau depășit acest plafon.

De asemenea, dacă o persoană este obligată să solicite înregistrarea în scopuri de TVA, în condițiile prevăzute de art. 153 alin. (1), (2), (4), (5) din Codul fiscal, atunci înregistrarea respectivei persoane se va considera valabilă începând cu prima zi a lunii următoare celei în care persoana impozabilă solicită înregistrarea în condițiile prevăzute la art. 153 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă că, în urma controlului efectuat la, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea este înregistrată cu întârziere în scopuri de TVA începând cu 01.05.2010. Conform bilanței de verificare întocmită la data de 31.08.2007, petenta a înregistrat o cifră de afaceri în sumă de, depășind plafonul de 35.000 EURO (..... lei) prevăzut de lege.

Organele de control fiscal au considerat că societatea avea obligația înregistrării în scopuri de TVA la organul fiscal în termen de 10 zile de la sfârșitul lunii în care a atins sau a depășit acest plafon (35.000 EURO), în cazul de față, de a

se înregistra în termen de 10 zile următoare datei de 31 august 2007, iar înregistrarea societății se consideră valabilă începând cu data de 01 octombrie 2007.

Astfel, organele fiscale au calculat TVA pe care societatea avea obligația să o colecteze dacă ar fi fost înregistrată normal în scopuri de taxă pe perioada octombrie 2007-martie 2010, TVA fiind în sumă de, aferentă veniturilor în sumă de

Având în vedere prevederile legale mai sus invocate, întrucât la data de 31.08.2007 a depășit plafonul de 35.000 EURO, rezultă că societatea avea obligația de a se înregistra în scopuri de TVA la organul fiscal, în termen de 10 zile de la sfârșitul lunii în care a atins sau a depășit acest plafon (35.000 EURO), în cazul de față, până la data de 10.09.2007, iar începând cu 01 octombrie 2007 avea obligația de a se comporta ca un plătitor de TVA, respectiv de a deduce și a colecta TVA.

Rezultă că în mod legal organele fiscale au stabilit că societatea avea obligația să colecteze TVA dacă ar fi fost înregistrată normal în scopuri de TVA, obligație care a început la data de 01.10.2007.

Referitor la afirmația contestatoarei potrivit căreia, organul de control a determinat TVA colectată și a stabilit că aceasta este o sumă de plată, fără să acorde agentului economic dreptul de a deduce TVA, **facem precizarea că la art. 145** din Codul fiscal, modificat și la **pct. 45** din HG 44/2004, modificată, se precizează că:

ART. 145

“Sfera de aplicare a dreptului de deducere

(1) Dreptul de deducere ia naștere la momentul exigibilității taxei.

(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile;

[...]

(4) În condițiile stabilite prin norme se acordă dreptul de deducere a taxei pentru achizițiile efectuate de o persoană impozabilă înainte de înregistrarea acesteia în scopuri de TVA, conform art. 153.

[...]”.

“ Norme metodologice:

45. (1) În sensul art. 145 alin. (4) din Codul fiscal, orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa pentru achizițiile efectuate de aceasta înainte de înregistrarea acesteia în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, din momentul în care această persoană intenționează să desfășoare o activitate economică, cu condiția să nu se depășească perioada prevăzută la art. 147¹ alin. (2) din Codul fiscal. Intenția persoanei trebuie evaluată în baza elementelor obiective, cum ar fi faptul că aceasta începe să angajeze costuri și/sau să facă investiții pregătitoare necesare inițierii acestei activități economice. Deducerea se exercită prin înscrierea taxei deductibile în decontul de taxă

prevăzut la art. 156² din Codul fiscal, depus după înregistrarea persoanei impozabile în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal. Prin excepție, în cazul persoanelor impozabile nestabilite pe teritoriul României, se aplică prevederile art. 147² din Codul fiscal în perioada în care nu au fost înregistrate în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal.

[...]”.

Rezultă din aceste prevederi legale faptul că o persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa pentru achizițiile efectuate de aceasta înainte de înregistrarea în scopuri de TVA, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile, iar deducerea se exercită prin înscrierea taxei deductibile în decontul de taxă prevăzut de Codul fiscal, depus după înregistrarea persoanei impozabile în scopuri de TVA.

- În ceea ce privește procedura ce se aplică în cazul în care se constată că persoana impozabilă nu a respectat prevederile legale privind înregistrarea ca plătitor de TVA în cazul în care s-a depășit plafonul de scutire, aceasta este prevăzută la **art. 152 alin. 8** din Codul fiscal, modificat și la **pct. 62 alin. 4 și alin. 5 mai sus citat** din HG 44/2004, modificată:

ART. 152

“Regimul special de scutire pentru întreprinderile mici

[...]

(8) Persoana impozabilă care aplică regimul special de scutire:

a) nu are dreptul la deducerea taxei aferente achizițiilor, în condițiile art. 145 și 146;

b) nu are voie să menționeze taxa pe factură sau alt document;

c) este obligată să menționeze pe orice factură o referire la prezentul articol, pe baza căreia se aplică scutirea.

[...]”.

Din aceste prevederi legale rezultă că acea persoană impozabilă care aplică un regim special de scutire **nu are dreptul de a-și deduce taxa** aferentă achizițiilor și nici nu are voie să menționeze taxa pe factură sau alt document **atât timp cât nu este înregistrată în scopuri de TVA, dar are dreptul să ajusteze în primul decont depus după înregistrare sau, după caz, într-un decont ulterior, taxa deductibilă** aferentă bunurilor aflate în stoc și serviciilor neutilizate, aferentă activelor corporale fixe, inclusiv celor aflate în curs de execuție, aflate în proprietatea sa, existente la data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă, precum și taxa deductibilă aferentă achizițiilor de bunuri și servicii efectuate în perioada cuprinsă între data la care ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă și data la care a fost înregistrată. Dreptul de a ajusta taxa se face cu respectarea prevederilor art. 145 - 149 din Codul fiscal.

Conform pct. 62 alin. 2 lit. a din HG 44/2004, organele fiscale

„...vor solicita plata taxei pe care persoana impozabilă ar fi trebuit să o colecteze...”

În consecință, față de prevederile menționate, rezultă că organele de inspecție fiscală aveau obligația să stabilească taxa pe valoarea adăugată de plată la nivelul sumei pe care societatea ar fi trebuit să o colecteze, taxa pe valoarea adăugată deductibilă urmând a fi ajustată de contribuabil, conform prevederilor legale.

În ceea ce privește dreptul de deducere a TVA, organele de inspecție nu aveau nici o obligație în acest sens, legiuitorul dând posibilitatea contribuabililor să-și ajusteze taxa deductibilă în primul decont depus după înregistrarea ca plătitor de TVA sau, după caz, printr-un decont ulterior, în condițiile prevăzute de lege.

Având în vedere aceste prevederi legale, rezultă că **susținerea contestatoarei potrivit căreia** organele de inspecție fiscală la stabilirea TVA datorată nu au ținut cont de TVA deductibilă aferentă bunurilor aflate în stoc și serviciilor neutilizate, a activelor corporale fixe, achizițiilor de bunuri și servicii, **nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației**, întrucât dreptul de deducere, respectiv ajustarea TVA intervine după înregistrarea sa în scopuri de TVA și se face printr-un decont depus după înregistrarea sa în scopuri de TVA sau într-un decont ulterior.

În ceea ce privește susținerea contestatoarei potrivit căreia, inspectorii fiscali au avut în vedere doar ultimele modificări legislative, și nu cele aplicabile la data la care societatea avea obligația colectării sau deductibilității TVA, **facem precizarea că nici această afirmație nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației**, întrucât inspectorii fiscali au stabilit la data controlului faptul că societatea avea obligația de a se înregistra în scopuri de TVA în termen de 10 zile de la data de 31.08.2007 și în consecință, au aplicat reglementările în vigoare aplicabile la data constatării. Astfel, conform **pct. 62** din normele de aplicare a Codului fiscal, aprobate prin Hotărârea Nr. 44 din 22 ianuarie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, se stipulează că:

„Norme metodologice:

[...]

b) în cazul în care nerespectarea prevederilor legale este identificată după înregistrarea persoanei impozabile în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, organele de control vor solicita plata taxei pe care persoana impozabilă ar fi trebuit să o colecteze dacă ar fi fost înregistrată normal în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal, pe perioada cuprinsă între data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege și data la care a fost înregistrată.

[...]”.

Rezultă că în situația în care organele de control **constată** că nu au fost respectate prevederile legale după înregistrarea persoanei impozabile în scopuri de TVA, **atunci acestea au obligația în acel moment** de a solicita de la persoana

impozabilă TVA pe care aceasta ar fi trebuit să o colecteze dacă ar fi fost înregistrată normal în scopuri de taxă și se calculează pentru perioada cuprinsă între data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege și data la care a fost înregistrată.

Având în vedere prevederile legale invocate și analizate anterior, deoarece petenta a depășit plafonul de TVA, dar nu a solicitat la organul fiscal înregistrarea sa în scopuri de TVA la momentul depășirii acestuia, rezultă că în mod legal organele fiscale au procedat la calcularea TVA datorată bugetului de stat și au stabilit în sarcina petentei suma totală de, reprezentând TVA, drept pentru care urmează a se respinge ca neîntemeiată contestația cu privire la suma de, reprezentând TVA.

2. Referitor la suma de, reprezentând majorări de întârziere aferente TVA, stabilite prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., emisă de Activitatea de Inspecție fiscală, înregistrată la Activitatea de control fiscal sub nr., cauza supusă soluționării este dacă datorează această sumă, în condițiile în care, debitul pentru care se calculează aceste majorări este datorat și nu a fost achitat la scadență.

În fapt, pentru neachitarea la termenul scadent a TVA în sumă totală de, s-au calculat majorări de întârziere în sumă totală de, pentru perioada 25.01.2008-26.04.2010.

Din totalul majorărilor de întârziere în sumă de, societatea contestă suma de, aferentă TVA în sumă de lei.

În drept, în speță sunt aplicabile prevederile:

- Referitor la majorările de întârziere, sunt aplicabile prevederile **art. 119 și art. 120** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se precizează:

ART. 119

“Dispoziții generale privind majorări de întârziere

(1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen majorări de întârziere.

[...]

(3) Majorările de întârziere se fac venit la bugetul căruia îi aparține creanța principală.

(4) Majorările de întârziere se stabilesc prin decizii întocmite în condițiile aprobate prin ordin al ministrului economiei și finanțelor, cu excepția situației prevăzute la art. 142 alin. (6)”.

ART. 120

“Majorări de întârziere

(1) Majorările de întârziere se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv.

[...]

(7) Nivelul majorării de întârziere este de 0,1% pentru fiecare zi de întârziere, și poate fi modificat prin legile bugetare anuale”.

Din aceste texte de lege se înțelege că se datorează majorări de întârziere pentru obligațiile de plată care nu au fost achitate la scadență.

Aceste majorări se calculează pentru perioada cuprinsă între data scadenței sumei datorate și data achitării aceluși debit.

Din documentele existente la dosarul cauzei se reține că taxa pe valoarea adăugată în sumă de, care a generat majorările de întârziere în sumă de, din care contestate de petentă, a fost stabilită suplimentar prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., emisă de Activitatea de Inspecție fiscală, înregistrată la Activitatea de control fiscal sub nr., pentru perioada octombrie 2007 – martie 2010, iar **majorările de întârziere** au fost calculate în funcție de scadența TVA, pentru perioada 25.01.2008 – 26.04.2010.

Având în vedere prevederile legale incidente speței, faptul că societatea datorează bugetului de stat TVA, iar debitul nu a fost achitat la scadență, rezultă că societatea datorează și majorări de întârziere aferente. Întrucât nu se prezintă alte argumente privind modul de calcul, iar pentru debitul care a generat aceste accesorii contestația a fost respinsă ca neîntemeiată și ținând cont și de principiul de drept „**accessorium sequitur principale**” – **accesoriul urmează principalul, urmează a se respinge contestația și pentru majorările de întârziere în sumă de, aferente TVA, ca neîntemeiată.**

3. Referitor la contestația formulată împotriva Deciziei privind nemodificarea bazei de impunere nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr., cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava se poate pronunța asupra cauzei, în condițiile în care societatea nu a motivat și demonstrat lezarea interesului legitim prin emiterea actului administrativ fiscal.

În fapt, prin Decizia privind nemodificarea bazei de impunere nr., înregistrată Activitatea de Control Fiscal sub nr., organele fiscale au stabilit că în urma verificării la pentru impozitul pe profit datorat de persoane juridice române, contribuția la asigurări sociale, contribuția de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale datorată de angajator, contribuția pentru șomaj, contribuția angajatorilor la fondul de garantare pentru plata

creanțelor salariale, contribuția pentru asigurări de sănătate, impozitul pe veniturile din salarii și asimilate salariilor și pentru impozitul pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice, nu s-a modificat baza de impunere în perioada verificată, respectiv 01.01.2007 – 31.03.2010.

Societatea formulează contestație împotriva Deciziei privind nemodificarea bazei de impunere nr., înregistrată Activitatea de Control Fiscal sub nr., fără să demonstreze că a fost lezată în drepturile sale prin emiterea acestui act administrativ fiscal.

În contestația formulată afirmă că inspectorii nu au ținut cont de sumele reprezentând TVA deductibilă, aceștia având în vedere doar contribuția de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale datorată de angajator, contribuția pentru șomaj, contribuția angajatorilor la fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale, contribuția pentru asigurări de sănătate, impozitul pe veniturile din salarii și asimilate salariilor și pentru impozitul pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice.

În drept, potrivit dispozițiilor art. 85 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată:

Art. 85

„Stabilirea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat

(1) Impozitele, taxele, contribuțiile și alte sume datorate bugetului general consolidat se stabilesc astfel:

- a) prin declarație fiscală, în condițiile art. 82 alin. (2) și art. 86 alin. (4);**
- b) prin decizie emisă de organul fiscal, în celelalte cazuri.”**

- **La art. 109 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată, se prevede că:**

Art. 109

„Raportul privind rezultatul inspecției fiscale

(1) Rezultatul inspecției fiscale va fi consemnat într-un raport scris, în care se vor prezenta constatările inspecției din punct de vedere faptic și legal.

(2) La finalizarea inspecției fiscale, raportul întocmit va sta la baza emiterii deciziei de impunere care va cuprinde și diferențe în plus sau în minus, după caz, față de creanța fiscală existentă la momentul începerii inspecției fiscale. În cazul în care baza de impunere nu se modifică, acest fapt va fi stabilit printr-o decizie privind nemodificarea bazei de impunere.

[...].”

- **La art. 110 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, aprobat prin Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, se stipulează că:**

ART. 110

„[...]”

(3) Titlul de creanță este actul prin care se stabilește și se individualizează creanța fiscală, întocmit de organele competente sau de persoanele îndreptățite, potrivit legii.”

- Totodată, potrivit **art. 205 și 206** din același act normativ :

ART. 205

„Posibilitatea de contestare

(1) Împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație potrivit legii. Contestația este o cale administrativă de atac și nu înlătură dreptul la acțiune al celui care se consideră lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia, în condițiile legii.

(2) Este îndreptățit la contestație numai cel care consideră că a fost lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia.

(3) Baza de impunere și impozitul, taxa sau contribuția stabilite prin decizie de impunere se contestă numai împreună.

(4) Pot fi contestate în condițiile alin. (3) și deciziile de impunere prin care nu sunt stabilite impozite, taxe, contribuții sau alte sume datorate bugetului general consolidat.

Art. 206

Forma și conținutul contestației

(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

[...]

c) motivele de fapt și de drept;

d) dovezile pe care se întemeiază;

[...]

(2) Obiectul contestației îl constituie numai sumele și măsurile stabilite și înscrise de organul fiscal în titlul de creanță sau în actul administrativ fiscal atacat, cu excepția contestației împotriva refuzului nejustificat de emitere a actului administrativ fiscal.”

Din coroborarea prevederilor legale prezentate mai sus, rezultă că pot fi contestate atât titlurile de creanță prin care s-au stabilit și individualizat creanțe fiscale, cât și actele administrative prin care nu s-au stabilit impozite, taxe, contribuții sau alte sume datorate bugetului general consolidat, contestațiile putând fi formulate numai de cel care consideră că a fost lezat în drepturile sale.

Totodată, lezarea interesului legitim trebuie demonstrată prin formularea unei contestații care trebuie să cuprindă motivele de fapt și de drept precum și dovezile pe care se întemeiază aceasta.

Se reține că societatea se află în situația de a contesta un act administrativ prin care nu au fost stabilite obligații la bugetul general consolidat al statului în raport

de dispozițiile art. 205 alin. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicat, deci nu a fost lezată în vreun interes al său.

Totodată, contestatoarea nu a demonstrat lezarea interesului legitim prin emiterea actului administrativ fiscal, respectiv a Deciziei privind nemodificarea bazei de impunere nr., înregistrată Activitatea de Control Fiscal sub nr.

În contestația formulată sunt prezentate motivele de fapt privind taxa pe valoarea adăugată și majorările de întârziere aferente, societatea afirmând că inspectorii nu au ținut cont de sumele reprezentând TVA deductibilă, aceștia având în vedere doar contribuția de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale datorată de angajator, contribuția pentru șomaj, contribuția angajatorilor la fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale, contribuția pentru asigurări de sănătate, impozitul pe veniturile din salarii și asimilate salariilor și pentru impozitul pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice.

Prin Decizia privind nemodificarea bazei de impunere nr., înregistrată Activitatea de Control Fiscal sub nr., organele fiscale au constatat că nu s-a modificat baza de impunere pentru aceste creanțe fiscale în perioada verificată, respectiv 01.01.2007 – 31.03.2010.

Rezultă că societatea nu are în vedere că organele de control nu au stabilit nici o bază suplimentară pentru impozitul pe profit datorat de persoanele juridice române, contribuția la asigurări sociale, contribuția de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale datorată de angajator, contribuția pentru șomaj, contribuția angajatorilor la fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale, contribuția pentru asigurări de sănătate, impozitul pe veniturile din salarii și asimilate salariilor și pentru impozitul pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice, nefiind modificată baza de impunere pentru perioada verificată, respectiv 01.01.2007 – 31.03.2010.

Din cele prezentate se reține că prin emiterea deciziei de nemodificare a bazei de impunere, societatea nu a fost lezată în drepturile sale.

• **Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 519/2005** privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, la **punctul 13.1** prevede că:

„13. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 186 - Respingerea contestației pentru neîndeplinirea condițiilor procedurale

13.1. Contestația poate fi respinsă ca: [...]

d) lipsită de interes, în situația în care contestatorul nu demonstrează că a fost lezată în dreptul sau interesul său legitim;”

Drept urmare, având în vedere prevederile legale menționate mai sus pentru acest capăt de cerere și întrucât societatea nu demonstrează că a fost lezată în drepturile sale prin emiterea acestui act administrativ fiscal, contestația formulată

împotriva Deciziei privind nemodificarea bazei de impunere nr., înregistrată Activitatea de Control Fiscal sub nr., urmează sa **fie respinsă ca fiind lipsită de interes.**

4. Referitor la contestația formulată împotriva Deciziei de instituire a măsurilor asiguratorii nr., întocmită de Activitatea de Inspecție Fiscală, cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava, prin organele sale de soluționare, are competența materială de a soluționa acest capăt de cerere, în condițiile în care decizia de instituire a măsurilor asiguratorii nu se referă la stabilirea de impozite, taxe, contribuții, datorie vamală precum și accesorii ale acestora, ci la măsuri stabilite în sarcina contribuabilului, neavând caracterul unui titlu de creanță fiscală.

În fapt, prin Decizia de instituire a măsurilor asiguratorii nr., întocmită de Activitatea de Inspecție Fiscală, organele de inspecție fiscală au dispus societății măsura de sechestru asigurator asupra bunurilor, întrucât s-a constatat existența pericolului ca debitorul să se sustragă de la urmărire sau să își ascundă sau ori să își risipească patrimoniul.

Societatea contestă măsura stabilită de organele fiscale prin Deciziei de instituire a măsurilor asiguratorii nr., privind măsura de sechestru asigurator asupra bunurilor.

În drept, în speță sunt aplicabile prevederile

- **art. 209 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003,** privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se precizează:

ART. 209*)

„Organul competent

(1) Contestațiile formulate împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, deciziilor pentru regularizarea situației emise în conformitate cu legislația în materie vamală, a măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsuri, se soluționează de către:

a) structura specializată de soluționare a contestațiilor din cadrul direcțiilor generale ale finanțelor publice județene sau a municipiului București, după caz, în a căror rază teritorială își au domiciliul fiscal contestatarii, pentru contestațiile care au ca obiect impozite, taxe, contribuții, datorie vamală, accesorii ale acestora, precum și măsura de diminuare a pierderii fiscale, în cuantum de până la 3 milioane lei;

[...]

(2) Contestațiile formulate împotriva altor acte administrative fiscale se soluționează de către organele fiscale emitente.

[...]”.

Din textele de lege citate mai sus se reține că **organele competente constituite la nivelul direcțiilor generale au competența materială de a se pronunța asupra deciziilor de impunere**, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere **care au ca obiect impozite**, taxe, contribuții, datorie vamală, precum și accesorii ale acestora. De asemenea, cererile formulate împotriva altor acte administrative fiscale se soluționează de către organele fiscale emitente.

În urma verificării efectuate, deoarece s-a constatat existența pericolului ca debitorul să se sustragă de la urmărire sau să își ascundă sau ori să își risipească patrimoniul, organele de inspecție fiscală au luat măsura de sechestru asigurator asupra bunurilor, măsură stabilită în sarcina contribuabilului și care nu se referă la stabilirea de impozite, taxe, contribuții, datorie vamală precum și accesorii ale acestora.

La art. 129 din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, se stipulează:

ART. 129

„Poprirea și sechestrul asiguratoriu

(1) Măsurile asiguratorii prevăzute în prezentul capitol se dispun și se duc la îndeplinire, prin procedura administrativă, de organele fiscale competente.

(2) Se dispun măsuri asiguratorii sub forma popririi asiguratorii și sechestrului asiguratoriu asupra bunurilor mobile și/sau imobile proprietate a debitorului, precum și asupra veniturilor acestuia, când există pericolul ca acesta să se sustragă, să își ascundă ori să își risipească patrimoniul, periclitând sau îngreunând în mod considerabil colectarea.

(3) Aceste măsuri pot fi luate și înainte de emiterea titlului de creanță, inclusiv în cazul efectuării de controale sau al antrenării răspunderii solidare. Măsurile asiguratorii dispuse atât de organele fiscale competente, cât și de instanțele judecătorești ori de alte organe competente, dacă nu au fost desființate în condițiile legii, rămân valabile pe toată perioada executării silite, fără îndeplinirea altor formalități. Odată cu individualizarea creanței și ajungerea acesteia la scadență, în cazul neplății, măsurile asiguratorii se transformă în măsuri executorii.

(4) Măsurile asiguratorii se dispun prin decizie emisă de organul fiscal competent. În decizie organul fiscal va preciza debitorului că prin constituirea unei garanții la nivelul creanței stabilite sau estimate, după caz, măsurile asiguratorii vor fi ridicate.

[...]

(11) Împotriva actelor prin care se dispun și se duc la îndeplinire măsurile asiguratorii cel interesat poate face contestație în conformitate cu prevederile art. 172”.

Conform acestor prevederi legale, organele fiscale competente dispun măsurile asiguratorii de poprire asiguratorie și sechestru asiguratoriu atunci când

există pericolul ca acesta să se sustragă, să își ascundă ori să își risipească patrimoniul, periclitanđ sau îngreunând în mod considerabil colectarea. Aceste măsuri se dispun prin decizie emisă de organul fiscal competent, iar împotriva actelor prin care se dispun și se duc la îndeplinire măsurile asigurătorii se poate face contestație în conformitate cu prevederile art. 172.

- La **art. 172** din același act normativ se precizează că:

ART. 172

„Contestația la executare silită

(1) Persoanele interesate pot face contestație împotriva oricărui act de executare efectuat cu încălcarea prevederilor prezentului cod de către organele de executare, precum și în cazul în care aceste organe refuză să îndeplinească un act de executare în condițiile legii.

(2) Dispozițiile privind suspendarea provizorie a executării silite prin ordonanță președințială prevăzute de art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă nu sunt aplicabile.

(3) Contestația poate fi făcută și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de alt organ jurisdicțional și dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege.

(4) Contestația se introduce la instanța judecătorească competentă și se judecă în procedură de urgență”.

Conform prevederilor legale citate mai sus, contestația formulată împotriva măsurilor asigurătorii se introduce la instanța judecătorească competentă și se judecă în procedură de urgență.

Acest fapt rezultă și din **Ordinul Nr. 370 din 27 aprilie 2007 pentru aprobarea modelelor unor formulare, precum și a caracteristicilor de tipărire, modului de difuzare, utilizare și de păstrare ale acestora**, în care se aduc precizări cu privire la modul de întocmire a formularului „Decizie de instituire a măsurilor asigurătorii”:

„În temeiul art. 126 alin. (10), coroborat cu art. 169 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, împotriva prezentei decizii cel interesat poate face contestație, în termen de 15 zile de la data comunicării, la instanța judecătorească competentă.

[...]”.

În Decizia de instituire a măsurilor asigurătorii nr., organele de inspecție fiscală precizează:

„... împotriva prezentei decizii, cel interesat poate face contestație în termen de 15 zile de la data comunicării, la judecătoria în a cărei rază teritorială se află sediul organului fiscal care a emis decizia.”

Având în vedere prevederile legale invocate, rezultă că organul constituit la nivelul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Suceava, nu are competența materială de soluționare a contestației formulate împotriva deciziei de instituire a măsurilor asiguratorii, aceasta fiind de competența instanței judecătorești.

Față de cele reținute **se va transmite** acest capăt de cerere Direcției Generale a județului Suceava – Activitatea de Inspecție Fiscală, **pentru a-l înainta judecătoriei** în a cărei rază teritorială se află domiciliul fiscal al societății.

Pentru considerentele prezentate în conținutul deciziei și în temeiul prevederilor art. 145, art. 152, art. 153 din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal, cu modificările și completările ulterioare, pct. 45, pct. 62, pct. 66 din Hotărârea Nr. 44 din 22 ianuarie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, referitor la aplicarea prevederilor art. 152, 153 din Codul fiscal, art. 85, art. 109, art. 110, art. 119, art. 120, art. 129, art. 172, art. 205, art. 206, art. 209, din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, punctul 13.1 din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 519/2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, Ordinul Nr. 370 din 27 aprilie 2007 pentru aprobarea modelelor unor formulare, precum și a caracteristicilor de tipărire, modului de difuzare, utilizare și de păstrare ale acestora, coroborate cu prevederile art. 216 din Codul de procedură fiscală, republicată, se:

DECIDE:

1. Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulate de, cu sediul în localitatea Vatra Moldoviței,, județul Suceava, împotriva Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală, înregistrată la Activitatea de Control Fiscal sub nr., privind suma totală contestată de, reprezentând:

- – TVA;
- – majorări de întârziere TVA.

2. Respingerea contestației formulată de împotriva Deciziei privind nemodificarea bazei de impunere nr., înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr., **ca lipsită de interes.**

3. Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava, prin organele sale de soluționare a contestațiilor, **nu se poate investi** cu soluționarea capătului de cerere contestarea Deciziei de instituire a măsurilor asiguratorii nr., emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală și **remite** dosarul către Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava – Activitatea de Inspecție Fiscală, privind

contestația depusă de către cu sediul în localitatea Vatra Moldoviței, nr. 612A, județul Suceava pentru acest capăt de cerere, urmând ca AIF Suceava să înainteze dosarul instanței judecătorești competente pentru soluționarea cauzei.

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul Suceava, în termen de 6 luni de la data comunicării, conform procedurii legale.

DIRECTOR EXECUTIV,

**Tema: TVA-obligația colectării tva la agenții economici neplatitori de tva (societate de asigurări) care depășesc plafonul de scutire și nu depun cerere de luare în evidență ca platitori de tva
-art. 152 din codul fiscal**

**Tema: accesorii-aferele unor debite neachitate în termen
Art. 119, 120 din OG 92/2003**

**Tema: procedura-contestația îndreptată împotriva deciziei de nemodificare a bazei de impunere
13.1 din OMFP 519/2005**

Tema: procedura-cerere de anulare a unui act emis în procedura de executare silită-competența de soluționare